

A Problēmas, kas rada nesaskaņas:

❖ Sašķeltība un strīdi.

- Kādas bija nesaskaņas Korintas draudzē (1. Kor. 1:12)?
- Korintā bija viesojušies dažādi vadītāji, un katram ticīgajam bija savs iecienītākais sludinātājs (Pāvils, Apolla, Pēteris...). Tas bija nonācis līdz tam, ka starp viņiem izcēlās strīdi (1. Kor. 1:11).
- Neapzinoties, ka visi sludināja vienotu vēsti, viņi koncentrējās uz nebūtiskiem aspektiem (1. Kor. 3:5–8).
- Pakāpeniski tas ietekmēja draudzes dzīvi (1. Kor. 3:3). Vienotības trūkums traucēja Svēto Vakarēdienu (1. Kor. 11:33), un situācija pat nonāca līdz tam, ka draudzes locekļi cits citu iesūdzēja tiesā (1. Kor. 6:1).

B Kā saglabāt vienotību:

❖ Vienotība Jēzū.

- „Vai Kristus ir dalīts? Vai Pāvils ir krustā sistis jūsu dēļ? Vai jūs esat kristīti Pāvila vārdā?” (1. Kor. 1:13). Ar šiem jautājumiem Pāvils vēlas likt aizdomāties.
- Vienotību var panākt tikai tad, ja Jēzus ir mūsu Kungs. Vienotību nevar panākt, pievienojoties kāda brāļa vai māsas domām vai idejām un veidojot slēgtas grupas.
- Taču vienotība Jēzū nav vienveidība. Tas nenozīmē, ka mums visiem būtu jādomā vienādi vai ka mums visiem jārikojas vienādi.
- Nelielas viedokļu atšķirības un katra cilvēka unikālās dāvanas, ja tās ir vērstas uz Kristu, nevis rada nesaskaņas, bet gan vienotību (1. Kor. 12:12–13, 25, 27).
- Vienotību draudzē var panākt tikai tad, ja nomirstam sev un dzīvojam Jēzum. “¿Acaso está dividido Cristo?”

❖ Gudrība un briedums.

- Pāvils nenobriedušos kristiešus, „bērnus Kristū”, dēvē par „miesīgiem” (1. Kor. 3:1). Šādi kristieši vairāk pievērš uzmanību cilvēkiem nekā Jēzum.
- Kad vieniem vadītājiem tiek piešķirta pārmērīga nozīme, citu rēķinā, veidojas grupas, kas sadala draudzi. Tā ir nenobrieduma izpausme. Tāpēc Pāvils aicina sasniegt briedumu Kristū (1. Kor. 2:6).
- *Nenobriedis*: viņi ir kā bērni (1. Kor. 3:1); viņi barojas ar pienu (1. Kor. 3:2); esat miesīgi (1. Kor. 3:3); viņi ļaujas citu viedoklim (1. Kor. 3:4).
- *Nobriedis*: viņi ir pieauguši (1. Kor. 14:20); viņi ēd cietu barību (Ebr. 5:14); tie ir garīgi (1. Kor. 2:13); viņiem piemīt garīgā sapratne (1. Kor. 2:14).

❖ Kalpošana un pazemība.

- Tāpat kā šodien, arī pirmajā gadsimtā cilvēkus šķīra politiskās, filozofiskās un reliģiskās domas... Kā novērst, šādu domāšanu draudzē, kas rada šķelšanos?
- Liela nozīme ir vadītāja attieksmei. Draudzes vadītājiem ir jāapzinās sava vieta kā pārvaldniekiem. Viņi nav draudzes īpašnieki, bet tiem Kristus uzticējis draudzes pārvaldību.
- Draudzes Galva ir Jēzus, visi pārējie draudzē kalpo kā „Kristus kalpi” (1. Kor. 4:1).
- Kalpam, kam uzticēta vadīt draudzi, jāuzvedas tāpat kā viņa Kungam: vienmēr būt gatavam pazemīgi nodoties kalpošanā citiem (Fil. 2:3–8).
- Kāda vienotība valdītu draudzē, ja visi – ne tikai vadītāji, bet katrs loceklis – rīkotos šādi?

❖ Cieņa pret vadītājiem.

- Tas, ka ap līderiem pastāv sāncensība un frakcijas, nenozīmē, ka mums viņus vajadzētu noraidīt. Gluži pretēji, Pāvils atbalstīja un aizstāvēja Apolla kalpošanu un viņa darbu Korintā (1. Kor. 3:5–6; 4:6; 16:12).
- Kad vadītāji rīkojas uzticīgi, viņi ir pelnījuši cieņu (1. Kor. 4:2; 1. Tim. 5:17). Taču pat tad, ja viņi nesaņem šo cieņu, viņi paliek uzticīgi, jo zina, ka tos taisnīgi tiesās Dievs, nevis cilvēki (1. Kor. 4:3–4).
- Kristiešu vadītāji seko Jēzus pēdās, būdami gatavi ciest par saviem brāļiem un māsām un, ja nepieciešams, pat mirt par savu kalpošanu (1. Kor. 4:11–13; 2. Kor. 11:23–28).
- Ne vadītājiem, ne locekļiem nav aicinājums cīnīties vai strīdēties savā starpā, bet gan apvienoties, slavējot Jēzu un sludinot krusta vēsti.